

Mátyás temploma Rajzpályázat

MÁTYÁS KIRÁLY-EMLEKÉV

Hunyadi Mátyás királlyá választásának 560. évfordulója.

A PÁLYÁZAT TÁRGYA

Az óvodás korosztálytól egy választott jelenet interpretációját várjuk, míg az általános- és középiskolás korosztálytól a vers képregényformában való feldolgozását (szöveg nélkül).

A pályamunkák szabadon választott technikával készülhetnek. Várjuk ceruzarajzok, szénrajzok, tusrajzok, különböző festészeti technikákkal készült alkotások (vízfesték, akril, tempera, olaj vagy akvarell stb.) beérkezését. Kizárólag csoportmunkában készült alkotásokat fogadunk el.

BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ

Az elkészült pályamunkákat legkésőbb 2019. január 18-ig kérjük elküldeni címünkre: 1014 Budapest, Országház u. 14. Kérjük, hogy a borítékra írják rá: Mátyás temploma. Minden pályamű hátlapján a következők szerepeljenek:

- a pályázó osztály/csoport iskolájának/óvodájának neve
- az intézmény címe és e-mail címe
- a pályázók osztálya (hányadik osztály)

ELBÍRÁLÁS, DÍJAZÁS

Az alkotások korosztályonként kerülnek elbírálásra, és minden korcsoporton belül három-három díjat osztunk ki. (I. korcsoport az óvodásoké, a II. korcsoport az általános iskola 1-4. osztálya, a III. korcsoport az általános iskola 5-8. osztálya, a IV. korcsoport a középiskolásoké).

A beérkezett pályaműveket szakmai zsűri értékeli, az eredményeket február 15-én tesszük nyilvánossá a templom weboldalán. A helyezést elérők e-mailes értesítést is kapnak. Minden pályázótól egy pályaművet fogadunk el. Nevezési díj nincs.

DÍJAK:

Minden kategóriában

1. helyezett: Az egész csoport/osztály részt vehet egy izgalmas templom- és toronytúrán (egyveztetett időpontban), valamint a programhoz kapcsolódó kreatív foglalkozáson. (a nyeremény 2019. december 31-ig váltható be).
- II. helyezett: 30.000 Ft értékű könyvutalvány.
- III. helyezett: 25.000 Ft értékű kreatív csomag (festékek, ecsetek stb.)

Garay János

Mátyás temploma

Budán, a büszke várban egy ősi templom áll,
Ki építette volna más, mint Mátyás király?
A templom belsejébe sok lépcsőn jutni le,
Miként ha földbe volna sülyedve fél fele.

A gyermek is beszéli, s mi régi közbeszéd,
Miért ne mondanám el a százados regét?
Hogy, melyet épített volt Mátyás a nagy király,
Miért a büszke templom is sülyedetten áll.

Mátyás király Budában nemcsak királylakot,
De kívánt építtetni egy fényes templomot,
S mit a király akart volt, azt véghez is vivé,
Habár az ég, habár a félföld nyögött belé.

S állott a büszke templom az ország csillaga,
Csak a kereszt, hegyébe, hibázott még maga.
A szédítő magasra nem volt fölmenni kész
Sem ős Budában egy is, sem a honban merész.

«Három falut a hősnek s aklom legszebb pejét;
Ki fölmerészli tűzni a szent kereszt jelét!»
Kialt hévben, haragban a lelkesült király,
S ezer kebelbe, karba vágynak rugalma száll.

Végig tekint mindegyik, megnézi tetejét,
Fölszegi, meg lekapja mérőleg a szemét;
Van, a ki útnak indul, ki mászsza már falát,
De fél uton, felén túl egysem mivé magát.

Ennek nehéz lön ütközt az óriás kereszt,
Az a magasról szédül s szörnyű szemet mereszt;
Mindegyik egyben egyez, saját kis életét
Inkább becsüli, félti, mint Mátyás hírnevét.

S még egyszer a király szól s meg újra bátorít,
De sem szó, sem ígéret emberre nem lel itt.
«Nincs hát egész Budámban, nincs ember?» felkiált,
S bátor királyi arczán haragja irva állt,

«Ha van-e nagy Budában ember, dicső király!»
Kialt a sérülésnek hangján egy ősz s kiáll.
«Vén Toldi mindig ember volt talpán, itt van ő!»
S a nép viharzó «halljuk» s «éljent» üvölt felé.

«Ember, biz az kevés, mint látom, én uram,
Egész híres Budában, de isten-hála, van!
S e nyúlfiak tépjék ki szőrén szakállomat,
Ha nem mosom le egyben, ők s ön gyalázatomat.

Hol a kereszt?» kialtott s a nép helyet csinál,
Bámulva néz reája Mátyás is a király,
Mert mint a könnyű csákányt venné vállára más,
Vevé azt a hadastyán, s ment merre volt nyílás.

S ment könnyen és merészen, de gúny ilt homlokán,
Míg fön nem ilt a csúcsnak szédítő magasán.
«Hej, Toldi – zúg a nép – vén Toldi hallod-e,
Nehéz lesz, míg a csúcsig fölérkezel vele.

Hej Toldi, vesd pokolba nehéz buzgányodat!
Két mázsa nyomtatékkal mindjárt könnyebb utad.»
«Hagyjátok azt! – kialt ő – hagyjátok Toldira! » »
S kimondhatatlan gúny ilt s lenézés arczira!

Majd bétevéen helyére a nagy kereszt nyelét,
Ingatni kezdi, valljon megállja-e helyét?
A nép örömríadva «éljent» «helyest» kialt,
Mátyás keblében a szív alighogy helyt talált.

De Toldi vas karától megingott a kereszt,
«Nem áll elég erősen» – szól s új munkába kezd,
Fölkapja nagy buzgányát, s rettentőt sujt fölé,
A nép alatt azt véli mennykő ütött belé.

A rettentő ütéstől a szentegyházfalak
A földbe két araszszal alább szállottanak;
S a hány ütést a hős tett, mindig megannyival
Alább alább sülyedt és alább szállott a fal.

«Hej, Toldi – átkozódik most a király, a nép –
Vén Toldi, mit cselekszel, a rossz szállt-e beléd?
Szörnyű kalapácsodnak szörnyű ütése van –
Bedől alatta a föld, s egyházunk oda van!»

A hős megérti végre a zajgóknak szavát,
Leszáll, s Mátyás királynak meghajtván ősz magát.
«Csak azt akartam – ugymond – királyom, hadnagyom,
Hogy van Budában ember, bebizonyítanom.»

«Ember vagy, ősz gonosz! de verjen meg a tatár,
Három faluval ér fel, melyet tevé a kár;
Én hát magamnak tartom mind három falumat,
Isten nevébe vidd el legszebbik lovamat.

De fényes udvaromba többé ne lássalak,
Se nagy Budán ne légyen többé számodra lak!»
Szólt a király s vén Toldi megnyergelé lovát,
S bús bujdosásban tölté éltének vég szakát.

Nem volt a nagy hazában már egy jó embere,
Széles nagy tarsolyából kifogyván kenyere,
Szemét-dombon tengődött megrokkant szép peje,
A rettentő buzogány lett mindkettő sírköve.

